

A TIZENKETTEK FELAVATÁSA

JÉZUS a Kr.u. 27. év január 12-én, vasárnap, röviddel dél előtt összehívta az apostolokat abból a célból, hogy az országról szóló evangélium nyilvános tanhirdetőiként felavassa őket. A tizenkettek arra számítottak, hogy bármelyik nap hívhatják őket; így ezen a reggelen, amikor halászni indultak, nem távolodtak el messzire a parttól. Némelyikük a part közelében ögyelgett, javítgatva a hálóját és rendezgetve a felszerelését.

² Elindulván a parton, hogy szólítsa az apostolokat, Jézus elsőként a part közelében halászó Andrást és Pétert hívta; ez után jelzett Jakabnak és Jánosnak, akik egy közelben lévő hajón tartózkodtak, az apjukkal, Zebedeus-sal beszélgettek és javították a hálójukat. Kettesével összegyűjtötte a többi apostolt is, és amikor mind a tizenketten együtt voltak, elindult velük a Kapernaumtól északra lévő hegyekbe, ahol hozzáfogott, hogy a hivatalos felavatásukra való felkészítés gyanánt tanítsa őket.

³ Ez egyszer mind a tizenkét apostol csendes volt; még Péter is a gondolataiba merült. Végre eljött a régóta várt óra! Elvonulnak a Mesterrel, hogy részt vegyenek egyfajta ünnepélyes szertartáson, melynek keretében személyesen és együtt is, magukat annak a szent munkának szentelik, hogy képviseljék a Mesterüket az Atyja országa eljövételének hirdetésében.

1. ELŐKÉSZÍTŐ TANÍTÁS

¹ A hivatalos felavatási szertartás előtt Jézus így szólt a körülötte ülő tizenkettekhez: „Testvéreim, eljött az ország ezen órája. Azért hoztalak magammal benneteket ide, hogy bemutassalak az Atyának, mint az ország követeit. Némelyetek hallott már engem erről az országról beszélni a zsinagógában, amikor először szólítottalak benneteket. Mindegyikötök többet is megtudott az Atya országáról azóta, hogy velem dolgoztok a Galileai-tó körüli városokban. De most még valamit el akarok mondani nektek erről az országról.

² Az új ország, melyet az Atyám a földi gyermekeinek szívében fel akar építeni, örökkévaló birodalom lesz. Az Atyám ezen uralmának nem lesz vége azoknak a szívében, akik meg akarják cselekedni az ő isteni akaratát. Kijelentem nektek, hogy az én Atyám nem a zsidók vagy a nem-zsidók Istene. Sokan jönnek majd keletről és nyugatról, hogy leüljenek velünk az Atya országában, miközben Ábrahám sok gyermeke fogja elutasítani, hogy belépjen ezen új testvériségbe, mely az Atya szellemének az emberek gyermekeinek szívében lévő uralmát jelenti.

³ Ennek az országnak a hatalma nem hadseregek erejében vagy kincsek hatalmában fog fennállni, hanem annak az isteni szellemnek a dicsőségében, mely el fog jönni, hogy e mennyei ország újjászületett polgárainak, az Isten fiainak az elméjét tanítsa és a szívét uralja. Ez a szeretet testvérisége, melyben igazságosság lakozik, és amelynek

csatakiáltása: Béke a földön és jó szándék minden embernek. Ez az ország, melyet hamarosan hirdetni indultok, minden korszak jó embereinek vágya, az egész föld reménye és minden látnok bölcs ígérétének beteljesülése.

⁴ De elétek, gyermekeim, és mindenki más elé, aki követni akar benneteket ebbe az országba, egy nehéz próba van kitűzve. E kapukon csakis a hit juttathat át, de az Atyám szellemének gyümölcseit kell teremnetek, ha folytatni akarjátok a felemelkedést az isteni közösség fejlődési életében. Bizony, bizony mondom nektek, nem mindenki léphet be a mennyországba, aki azt mondja, 'Uram, Uram'; hanem inkább az, aki megcselekszi az Atyám akaratát, aki a mennyben van.

⁵ Az üzenetetek a világ számára ez legyen: Előbb az Isten országát és az ő igazságosságát keressétek, és amint ezeket megtaláltátok, az örökkévaló továbbéléshez alapvetően szükséges minden dolog ezzel biztosítva lesz. És most világossá akarom tenni előttetek, hogy az Atyám ezen országa nem a hatalom külső megnyilvánulásával vagy helytelen megmutakozásával fog eljönni. Ezért hát ne úgy mentek hirdetni az országot, hogy azt mondjátok, 'itt van' vagy 'ott van', mert ez az ország, amelyről szónokoltok, a bennetek lévő Isten.

⁶ Aki nagy akar lenni az Atyám országában, annak mindenkit szolgálnia kell; és aki közöttetek az első akar lenni, engedjétek neki, hogy szolgálja a testvéreit. De mihelyt végre igazán felvették polgárokként a mennyországba, akkor többé már nem szolgák vagytok, hanem fiak, az élő Isten fiai. És így fog fejlődni ez az ország a világban, míg össze nem tör minden gátat és minden embert képesé nem tesz arra, hogy megismerje az Atyámat és higgyen abban a megmentő igazságban, melynek a kinyilvánítására eljöttem. Az ország már most is karnyújtásnyira van, és némelyetek addig nem is hal meg, míg meg nem láttátok, amint az Isten uralma nagy hatalomban el nem érkezik.

⁷ És ez, amit a szemetek most lát, e tizenkét hétköznapi emberrel való szerény kezdet, sokszorozódni és gyarapodni fog addig, amíg végül az egész föld megtelik az Atyám dicséretével. És nem is annyira a szavaitok révén, hanem az általatok élt élet révén fogják az emberek megtudni, hogy velem voltatok és megismertétek az ország valóságait. És míg én nem teszek súlyos terhet az elmétekre, a lelketekre teszem annak ünnepélyes felelősségét, hogy úgy képviseljétek engem a világban, amint rövidesen elhagylak benneteket, mint ahogy én most képviselem az Atyámat ebben az életben, melyet a hűségben élek.” És amint ezeket elmondta, felállt.

2. A FELAVATÁS

¹ Jézus most arra utasította a tizenkét halandót, akik az imént végighallgatták az országról szóló nyilatkozatát, hogy térdeljenek le körben, ő körülötte. Ez után a Mester

a kezét minden egyes apostol fejére helyezte, kezdve Karióti Júdással és befejezve Andrással. Miután megáldotta őket, kinyújtotta a kezét és így imádkozott:

² „Atyám, most eléd viszem ezeket az embereket, a hírnökeimet. A földi gyermekeink közül e tizenkettőt választottam, hogy menjenek és képviseljék engem, mint ahogy én is eljöttem, hogy képviseljelek téged. Szeresd őket és légy velük olyan, mint ahogy engem szeretsz és amilyen velem vagy. És most, Atyám, adj bölcsességet ezeknek az embereknek, mivel a jövő országának ügyeit az ő kezükbe teszem. És itt maradnék még a földön egy időre, ha ez az akaratod, hogy segítsék nekik az országért végzendő munkájukban. És Atyám, újra csak köszönetet mondok neked ezekért az emberekért, és a te felügyeletedre bízom őket, míg én elindulok, hogy bevégezzem a tőled kapott feladatot.”

³ ¶ Amikor Jézus befejezte az imádkozást, az apostolok mindegyike a helyén maradt, a fejét lehajtva. És jó néhány perc telt el, mire akárcsak Péter is fel merete volna emelni a tekintetét, hogy a Mesterre pillantson. Egyesével megölelték Jézust, de senki nem szólt semmit. Nagy csend telepedett a helyre, miközben egy seregnyi mennyei lény figyelte fentről ezt az ünnepélyes és szent jelenetet — amint egy világegyetem Teremtője az ember isteni testvériségének ügyeit az emberi elmék irányítása alá helyezi.

3. A FELAVATÁSI BESZÉD

¹ Ez után Jézus beszélt, s ezt mondta: „Most, hogy már az Atyám országának követői vagytok, minden más földi embertől független és különböző rendű emberré lettek. Most már nem emberek vagytok az emberek között, hanem egy másik és mennyei országnak a megvilágosodott polgárai, akik e sötét világ tudatlan gyermekei között élnek. Nem elég, ha úgy éltek, ahogy ezen óra előtt éltetek, hanem mostantól fogva úgy kell élnetek, mint akik megízlelték egy jobb élet dicsőségeit és visszakiültek a földre azon új és jobb világ Urának követeiként. A tanártól többet várnak, mint a tanítványtól; az úrtól többre számítanak, mint a szolgától. A mennyország polgáraitól többet követelnek, mint a földi birodalom polgáraitól. A nektek szóló szavaim közül némelyek talán keménynek tűnnek, de ti választottátok, hogy képviseltek engem a világban, éppen úgy, ahogy én most az Atyát képviselem; és ti, mint közvetítőim a földön, kötelesek lesztek megtartani ama tanításokat és szokásokat, melyek tükrözik a tér világain élő halandói életéről alkotott eszményképeimet, és amelyekre példát mutatok a földi életemben, amint kinyilatkoztatom az Atyát, aki a mennyben van.

² Elküldelek benneteket, hogy szabadságot hirdessetek a szellemi raboknak, örömet a félelem rabságában sínylődőknek, és hogy a betegeket a mennyei Atyám akarata szerint gyógyítsátok. Ha a gyermekeimet gyötrelmekben találjátok, beszéljétek hozzájuk bátorítóan, mondjátok nekik:

³ Boldogok a szellemben szegények, az alázatosak, mert övék a mennyország kincsei.

⁴ Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.

⁵ Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.

⁶ Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.

⁷ És éppen így szóljatok a gyermekeimhez a szellemi vigasz és ígéret e további szavaival is:

⁸ Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket. Boldogok, akik sírnak, mert megkapják az öröm szellemét.

⁹ Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.

¹⁰ Boldogok a békességszerzők, mert az Isten fiainak hívják őket.

¹¹ Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország. Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljétek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.

¹² Testvéreim, ahogy elküldelek benneteket, ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízt veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltapossák.

¹³ Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. Ha világot gyűjtanak, nem rejtik véka alá, hanem tartóra teszik; és az mindenkinek világít a háiban. A ti világosságotok is így világítson az embereknek, hogy jótetteiteket meglássák és vezesse őket az Atyátok dicsőítésére, aki a mennyben van.

¹⁴ Kiküldelek benneteket a világba, hogy képviseljétek engem és az Atyám országának követeiként működjétek, és ahogy a jó híreket hirdetni mentek, bízzatok az Atyában, akinek a hírnökei vagytok. Ne álljatok ellent erővel az igazságtalanságnak; ne a hűség karban bízzatok. Ha a szomszédod megüti a jobb arcodat, tartsd oda neki a másikat is. Legyetek hajlandók elszenvetni az igazságtalanságot, mintsem hogy pereskedjétek egymással. Kedvességben és irgalommal segédkezzétek mindenkinek, aki inséget és szükségét szenved.

¹⁵ Azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik utálnak benneteket, áldjátok meg azokat, akik átkoznak titeket, és imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket. És amiről úgy gondoljátok, hogy én is megtenném az emberek érdekében, tegyétek meg azt ti is.

¹⁶ A mennyei Atyátok fölkelti napját rosszakra és jókra egyaránt; hasonlóképpen esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is. Ti az Isten fiai vagytok; még ennél is többek, ti most már az Atyám országának követői vagytok. Legyetek irgalmasak, éppen úgy, ahogy az Isten is irgalmas, és az országbeli örökkévaló jövőben tökéletesek lesztek, miként a mennyei Atyátok is tökéletes.

¹⁷ Azt a feladatot kaptátok, hogy megmentsétek az embereket, nem azt, hogy megítéljétek őket. A földi életetek végén mind számíthatok irgalomra; ezért követelem meg

töletek a halandói életetek során, hogy mutassatok irgalmat minden testvéretek iránt a húsvér testben. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy kivesszitek a szálkát a testvéretek szeméből, amikor pedig a magatok szemében gerenda van. Előbb vegyétek ki a saját szemetekből a gerendát, és akkor hozzáláthatok ahhoz, hogy kivegyétek a szálkát a testvéretek szeméből.

¹⁸ Tisztán lássátok az igazságot; a helyes életet bátran éljétek; és így lesztek az én apostolaim és az Atyám követői. Hallhattátok már: „Ha vak vezet világaltant, mind a kettő gödörbe esik.” Ha másokat akartok vezetni az országba, akkor magatoknak az élő igazság tiszta fényében kell járnotok. Az ország minden ügyében arra intelek benneteket, hogy igaz ítéletet és mély bölcsességet mutassatok. Ne adjátok a szent dolgokat a kutyáknak és gyöngyeiteket se szórjátok a disznók elé, különben még eltapossák lábukkal és megfordulva széttépnek benneteket.

¹⁹ Óva intelek benneteket a hamis látnokoktól, akik báránybőrben jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok. Gyümölcsseikről ismeritek fel őket. Szednek-e tövises közül szőlőt vagy bogáncsról fügét? Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt, sem a rossz fa jó gyümölcsöt. Kivágnak és tűzre vetnek rövidesen minden fát, amely nem terem jó gyümölcsöt. A mennyországba való belépésnél a szándék az, ami számít. Az Atyám belelát az emberek szívébe és a benső vágyaik és az őszinte szándékaik szerint ítél.

²⁰ Az országítélet nagy napján sokan fogják azt mondani nekem, „Hát nem a te nevedben jövendöltünk és nem a te nevedben tettünk annyi csodát?” De akkor kénytelen leszek azt mondani nekik, „Sosem ismertelek benneteket; távozzatok színem elől, ti hamis tanítók.” De mindenki, aki hallja e feladatot és őszintén eleget is tesz annak a megbízatásnak, hogy képviseljen engem az emberek előtt, éppen úgy, ahogy én képviseltem Atyámat előttetek, bőségesen felvételt nyer a szolgálatomba és a mennyei Atya országába.”

²¹ ¶ Az apostolok addig még sohasem hallották Jézust így beszélni, mert ő addig mindig úgy beszélt velük, mint akinek mindenek fölött való tekintélye van. Napnyugta tájban jöttek le a hegyről, de senki sem kérdezgette Jézust.

4. TI VAGYTOK A FÖLD SÓJA

¹ Az úgynevezett „hegyi beszéd” nem Jézus evangéliuma. Sok hasznos tanítást tartalmaz, de ez Jézus felavatási megbízása volt a tizenkét apostol számára. Ez a Mester személyes megbízása volt azok számára, akik előtt az evangélium hirdetésének feladata állt és arra jelentkeztek, hogy képviseljék őt az emberek világában éppen úgy, ahogy ő oly ékesszóló és tökéletes képviselője az Atyjának.

² ¶ „Ti vagytok a föld sója, a megmentő ízt adó só. De ha ez a só ízt veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják s az emberek eltapossák.”

³ Jézus korában a só értékes dolog volt. Még pénzként is használták. A „fizetés” mai angol nyelvbeli kifejezése a só

szóból ered. A só nem csak ízt ad az ételnek, hanem tartósítószer is. Más dolgokat ízletesebbé tesz, és a felhasználása révén hajt hasznot.

⁴ ¶ „Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtteni. Ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem tartóra teszik; és az mindenkinek világít a házban. A ti világosságotok is így világítson az embereknek, hogy jótetteiteket meglássák és vezesse őket az Atyátok dicsőítésére, aki a mennyben van.”

⁵ Bár a fény eloszlatja a sötétséget, lehet olyan „vakító” is, hogy zavart okoz és akadályoz a látásban. Arra intenek bennünket, hogy úgy ragyogjon a fényünk, hogy a társainkat a teljesebb élet új és istenes útjaira vezesse. A fényünknek úgy kell ragyognia, hogy a figyelmet ne a sajátlényegre irányítsa. Az egyén még a hivatását is használhatja úgy, mint hatásos „tükrözőt” ezen életfény szórásához.

⁶ Erős jellemek nem abból erednek, hogy *nem* tesznek rosszat, hanem inkább abból, hogy ténylegesen is jót tesznek. Az önzetlenség az emberi nagyság jelvénye. Az önmegvalósítás legfelsőbb szintjeire istenimádat és szolgálat révén lehet eljutni. A boldog és eredményes személyt nem a rossz megcselekedésétől való félelem, hanem a jó megcselekedésének szeretete hajtja.

⁷ ¶ „Gyümölcsseikről ismeritek fel őket.” A személyiség alapvetően változhatatlan; ami változik — gyarapszik — az az erkölcsi jellem. A mai vallások nagy tévedése a hiánylényegűség. A gyümölcsöt nem hozó fát „kivágnak és tűzre vetik”. Erkölcsi érték nem eredhet pusztán elfojtásból — a „ne tedd” parancsának való engedelmességből. A félelem és a szégyen méltatlan készítményei a vallási életnek. A vallás csak akkor hiteles, amikor kinyilatkoztatja az Isten atyaságát és erősíti az emberek közötti testvériséget.

⁸ ¶ Az egyén eredményes életfelfogást a mindenségrendi rálátásnak és a társadalmi és gazdasági környezetre adott érzelmi válaszok összességének társítása révén alakíthat ki. Emlékezzetek erre: Bár az örökölt ösztönöket nem lehet alapvetően megváltoztatni, az ilyen kényszerekre adott érzelmi válaszokat meg lehet változtatni; ezért az erkölcsi természet módosítható, a jellem fejleszthető. Az erős jellemben az érzelmi válaszok egységbe rendezettek és összehangoltak, és így jön létre az egyesített személyiség. A hiányos egységesülés gyöngíti az erkölcsi természetet és boldogtalanságot idéz elő.

⁹ Érdemes cél nélkül az élet céltalanná és haszontalanná válik, és sok boldogtalanság lesz az eredménye. A tizenkettek felavatásakor tartott jézusi beszéd egy magas rendű életfelfogást jelent. Jézus arra buzdította a követőit, hogy élményelvi hitet gyakoroljanak. Arra intette őket, hogy ne pusztán értelmi beleegyezésre, hiszékenységre és elfogadott tekintélyre támaszkodjanak.

¹⁰ Az oktatásnak olyan tanulási (felfedezési) eljárásnak kell lennie, mellyel elsajátíthatók a természetes és örökölt vágyaink kielégítésének jobb módszerei, és az érzelmi megelégedés e teljes körűbb módszereinek végeredménye a boldogság. A boldogság kevéssé függ a környezettől, bár a kedvező körülmények nagyban hozzájárulhatnak ahhoz.

¹¹ ¶ Minden halandó valójában arra törekszik, hogy teljes személlyé váljon, hogy olyan tökéletes legyen, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya, és ez el is érhető, mert végső soron „a világegyetem igazából atyai”.

5. ATYAI ÉS TESTVÉRI SZERETET

¹ A hegyi beszédől az utolsó estebéden elmondott beszédig Jézus arra tanította a követőit, hogy *atyai* szeretetet mutassanak inkább, mint *testvéri* szeretetet. A testvéri szeretetben a szomszédodat úgy szereted, mint magadat, és ez megfelelő teljesítése az „arany szabálynak”. Az atyai ragaszkodás azonban megköveteli, hogy úgy szeressétek a halandó társaitokat, ahogy Jézus szeret titeket.

² Jézus kettős szeretettel szereti az emberiséget. Ő kettős személyiségként élt a földön — emberiként és isteniként. Az Isten Fiaként atyai szeretettel szereti az embert — ő az ember Teremtője, világegyetemi Atyja. Az Ember Fiaként Jézus a halandókat testvérként szereti — ő valóban ember volt az emberek között.

³ Jézus nem várta el a követőitől, hogy a testvéri szeretet lehetetlen kimutatásáig menjenek el, viszont elvárta tőlük, hogy törekedjenek arra, hogy olyanok legyenek, mint az Isten — hogy olyan tökéletesek legyenek, mint amilyen tökéletes a mennyei Atya — annak érdekében, hogy kezdjenek úgy tekinteni az emberre, mint ahogy az Isten tekint a teremtményeire és ezáltal kezdjék úgy szeretni az embereket, ahogy az Isten szereti őket — hogy az atyai ragaszkodás első jeleit mutassák. A tizenkét apostolnak szóló ezen intelmek során Jézus arra törekedett, hogy kinyilatkoztassa az *atyai szeretet* ezen új felfogását úgy, ahogyan az a társadalmi környezethez való számos alkalmazkodási döntéshez kapcsolódó, bizonyos érzelmi beállítottságokkal összefügg.

⁴ ¶ A Mester e nagy jelentőségű beszédet azért tartotta, hogy felhívja a figyelmet négy *hitbeli* beállítottságra annak bevezetőjéül, hogy később bemutassa az ő atyai szeretetének négy érzékfeletti és felsőbbrendű válaszát, szembeállítva a pusztán testvéri szeretet korlátaival.

⁵ Először azokról beszélt, akik szellemben szegények, akik vágnak az igazságra, béketűrők és akik tisztaszívűek. Az ilyen szellemi ítélőképességű halandóktól elvárható, hogy eljutnak az isteni önzetlenség olyan szintjeire, hogy képessé válnak megkísérelni azt, hogy *atyai* szeretetet gyakoroljanak; hogy még búslakodókként is fel lesznek ruházva azzal, hogy irgalmat mutassanak, támogassák a békét és kiállják az üldöztetéseket, és végig e megpróbáltatást jelentő helyzetekben még a szeretetre kevésbé érdemes embereket is atyai szeretettel szeressék. Az atyai szeretet az odaadásnak a testvéri szeretetet mérhetetlenül meghaladó szintjeit érheti el.

⁶ Ezen üdvösségek hite és szeretete erősíti az erkölcsi jellemet és megteremti a boldogságot. A félelem és a harag gyöngíti a jellemet és lerombolja a boldogságot. E nagy jelentőségű beszéd hangneme a boldogságra épült.

⁷ ¶ 1. „*Boldogok a szellemben szegények — az alázatosak.*” Egy gyermek számára a boldogság a közvetlen öröme megélése. A felnőtt hajlandó elvetni az önmegtartóztatás magvait annak érdekében, hogy később nagyobb boldogságot arasson. Jézus idejében és azóta, a boldogságot túl gyakran társították a vagyonbirtoklás gondolatához. A templomban imádkozó farizeus és publikánus történetében az egyik szellemben gazdagnak érezte magát — öntelt volt; a másik pedig „szellemben szegénynek” — alázatos volt. Az egyik önelégült volt; a másik tanítható és igazságkereső. A szellemben szegények a szellemi vagyoni célokat — Istent — keresik. És az ilyen igazságkeresőknek nem kell várniuk a jutalomra a távoli jövőben; ők *most* nyelik el a jutalmukat. Ők a mennyországot a saját szívükben találják meg, és e boldogságot *most* tapasztalják meg.

⁸ ¶ 2. „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert majd eltelnek vele.*” Csakis a magukat szellemben szegénynek érzők vágnak valaha is az igazságra. Csakis az alázatosak keresik az isteni erőt és törekednek szellemi hatalomra. De igencsak veszélyes dolog tudatosan szellemi koplalásba fogni annak érdekében, hogy az ember felerősítse az étvágyát a szellemi adományokra. A testi böjtölés négy-öt nap múltán veszélyessé válik; az ember könnyen elveszíti az étel iránti minden vágyát. A huzamosabb időn át tartó böjtölés, legyen az testi vagy szellemi, az étvágy megszűnéséhez vezethet.

⁹ Az élményelvi igazságosság öröm, nem pedig kötelesség. Jézus igazságossága lendületes szeretet — atyai-testvéri szeretet. Ez nem a tiltó vagy ne-tedd fajta igazságosság. Hogy vágyhat valaki valaha is valami tiltóra — valami „ne tedd-re”?

¹⁰ ¶ Nem könnyű dolog a gyermeki elmének megtanítani az üdvösségek közül az első kettőt, de az érett elmének képesnek kell lennie a jelentésük megragadására.

¹¹ ¶ 3. „*Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.*” Az igazi szelídségnek nincs köze a félelemhez. Az inkább az Istennel együttműködő ember hozzáállása — „A te akaratot legyen meg.” Beletartozik ebbe türelem és tartózkodás, és azt egy törvényes és barátságos világegyetembe vetett megingathatatlan hit vezérli. Fölébe kerekedik minden, az isteni vezetés elleni lázadásra rábírní akaró kísértésnek. Jézus volt az Urantia eszményi szelíd embere, és övé lett egy hatalmas világegyetem.

¹² ¶ 4. „*Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.*” A szellemi tisztaság nem hiánylényegű minőség, tekintve attól, hogy hiányzik belőle a gyanakvás és a megtorlás. A tisztaság tárgyalásakor Jézus nem akart kizárólag az emberi nemi magatartásbeli dolgokkal foglalkozni. Inkább arra a hitre utalt, mellyel az embernek rendelkeznie kell a másik ember iránt; arra a hitre, melyet a szülő táplál a gyermeke iránt, és amely képessé teszi arra, hogy éppen úgy szeresse a társait, ahogy egy apa szeretné őket. Az apa szeretetének nem kell dédelgetnie, és nem nézi el a rosszat, viszont mindig szemben áll a hitevesztettséggel. Az atyai szeretete céltudatos, és mindig a legjobbat keresi az emberben; ez az igaz szülői hozzáállás.

¹³ Meglátni Istent — hit révén — annyit jelent, hogy az ember igazi szellemi látásmódra tesz szert. És a szellemi rálátás javítja az Igazító útmutatói lehetőségeit, és ezek végül fokozzák az Isten-tudatot. És amikor megismeritek az Atyát, megerősítést nyertek az isteni fiúi elismertség bizonyosságában, és egyre jobban tudjátok szeretni minden egyes testvéreket a húsvér testben, nem csak testvérként — testvéri szeretettel — hanem atyaként — atyai odaadással is.

¹⁴ Ezt az intelmet még egy gyermeknek is könnyű megtanítani. A gyermekek a maguk természetes módján bizalomteljesek, és a szülőknek gondoskodniuk kell arról, hogy ezt az egyszerű hitet ne veszítsék el. A gyermekekkel való foglalkozás során kerülni kell mindenféle félrevezetést és tartózkodni kell a gyanakvástól. Bölcsen segíteni kell őket a hőseik kiválasztásában és az életművük megválasztásában.

¹⁵ ¶ És az után Jézus folytatta a követőinek oktatását arra, hogy felismerjék minden emberi küzdelem fő célját — a tökéletességet — akár mint isteni teljesítményt is. Mindig arra intette őket: „Legyetek tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” Nem azt tanácsolta a tizenketteknek, hogy a szomszédait úgy szeressék, mint magukat. Az elismerésre méltó teljesítmény lett volna; az a testvéri szeretetet elérését mutatta volna. Inkább arra intette az apostolokat, hogy úgy szeressék az embereket, ahogy ő szerette őket — *atyai és testvéri szeretettel egyaránt szeressenek*. És ezt azzal szemléltette, hogy megmutatta az atyai szeretet négy felsőrendű megnyilvánulását:

¹⁶ 1. „*Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket.*” Az úgynevezett józan ész vagy a legkövetkezetesebb észjárás sohasem sugallná, hogy boldogság nyerhető a szomorúságból. Jézus azonban nem a kifelé irányuló vagy kérkedő szomorúságra utalt. Ő a lágyszívűség érzelmi beállítottságára célzott. Nagy tévedés arra tanítani a fiúkat és a fiatal férfiakat, hogy férfiatlan dolog gyöngédséget mutatni vagy kimutatni egyéb érzelmeket vagy a testi fájdalmat. A rokonszenv a férfinak és a nőnek is elismerésre méltó hozzáállása. Nem szükséges érzéketlenné válni ahhoz, hogy valaki férfias legyen. Ez a rossz útja a bátor férfiak teremtésének. A világ nagyszerű férfijai nem féltek szomorkodni. Mózes, a gyászoló, nagyobb ember, mint akár Sámson vagy Góliát. Mózes nagyszerű vezető volt, de ő a szelídség embere is volt. Az emberi szükségletre való érzékenység és fogékonyság igaz és tartós boldogságot teremt, s e kedves beállítottságok megvédik a lelket a harag, a gyűlölet és a gyanakvás pusztító hatásaitól.

¹⁷ ¶ 2. „*Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak.*” Az irgalom itt a legigazabb barátság — a szeretet — magasságát, mélységét és kiterjedését jelzi. Az irgalom néha lehet tétlen, de itt tevékeny és lendületes — ez felsőrendű atyaiság. A szerető szülő kevéssé találja nehéznek, hogy a gyermekének megbocsásson, akár számos alkalommal is. És egy el nem kényeztetett gyerekben a szenvedéstől való megszabadulás vágya a maga természetes

módján megvan. A gyerekek rendszerint kedvesek és rokonszenvezők, amint elég időségek lesznek ahhoz, hogy felmérjék a tényleges körülményeket.

¹⁸ ¶ 3. „*Boldogok a békességszerzők, mert Isten fiainak hívják őket.*” Jézus hallgatósága katonai felszabadítást várt, nem béketeremtőket. Jézus békéje azonban nem a béke-elvűség nemleges fajtából való. A megpróbáltatások és üldöztetések közepette azt mondta, „Az én békémet hagyom rátok.” „Ne nyugtalanodjék a szívetek, s ne csüggedjen.” Ez a pusztuláshoz vezető összeütközéseket megakadályozó béke. A személyes béke egyesíti a személyiséget. A társadalmi béke megakadályozza a félelmet, a mohóságot és a haragot. A politikai béke megakadályozza a faji szembenállást, a nemzetek egymás iránti gyanakvását és a háborút. A béketeremtés a bizalmatlanság és a gyanakvás ellenszere.

¹⁹ A gyerekeket könnyedén meg lehet tanítani arra, hogy béketeremtőkként lépjenek fel. Élvezik a csoportos tevékenységeket; szeretnek együtt játszani. Egy más alkalommal mondta a Mester: „Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban elveszíti, az megtalálja.”

²⁰ ¶ 4. „*Boldogok, akik üldöztetést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyország.*” Boldogok vagytok, ha az emberek gyaláznak és üldöznek benneteket és hazudozva minden rosszat rátok fognak. Örüljétek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok.”

²¹ Nagyon gyakran üldöztetés követi a békét. De a fiatalok és a bátor felnőttek sohasem térnek ki a nehézség vagy a veszély elől. „Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért.” És az atyai szeretet képes mindeme dolgokat önként megtenni — olyan dolgokat, melyeket a testvéri szeretet aligha foglalhat magába. És a fejlődés mindig is az üldöztetés utolsó szürete.

²² A gyermekek mindig válaszolnak a bátorság kihívására. A fiatalok mindig hajlandók „felvenni a kihívást”. És minden gyermeknek már korán meg kell tanulnia áldozatot hozni.

²³ ¶ És így már kitűnik, hogy a hegyi beszéd üdvösségeknek alapja a hit és a szeretet, nem pedig a törvény — az erkölcsstan és a kötelesség.

²⁴ ¶ Az atyai szeretet örömét leli abban, ha jóval viszonozza a rosszat — hogy jól tesz az igazságtalanságért cserébe.

6. A FELAVATÁS ESTÉJE

¹ Vasárnap este, miután odaértek Zebedeus házához a Kapernaumtól északra lévő hegyekből, Jézus és a tizenkettek egyszerű ételt fogyasztottak. Ezt követően, mialatt Jézus a parton sétált, a tizenkettek egymás között beszélgettek. Egy rövid tanácskozás után, mialatt az ikrek egy kis tüzet raktak, hogy általa meleget és fényt nyerjenek, András elment Jézusért, és amikor utolérte, így szólt: „Mester, a testvéreim nem értik, hogy mit mondtál az országról. Nem érezzük képesnek magunkat arra, hogy e munkához hozzáfogjunk, amíg nem adsz további utasításokat. Azért jöttem érted, hogy csatlakozz hozzánk a kertben és segíts megértenünk a szavaid jelentését.” És Jézus visszament Andrással az apostolokhoz.

² A kertbe belépve maga köré gyűjtötte az apostolokat és tovább tanította őket e szavakkal: „Azért esik nehezebbre megérteni az üzenetemet, mert az új tanítást közvetlenül a régire akarjátok építeni, de kijelentem, hogy újjá kell születnetek. Újra kell kezdenetek kisgyermekként és hajlandóknak kell lennetek bízni a tanításomban és hinni az Istenben. Az ország új evangéliuma nem alakítható ahhoz, ami ma van. Helytelenek a fogalmaitok az Ember Fiáról és az ő földi küldetéséről. De ne kövessétek el azt a hibát, hogy úgy gondoljátok, azért jöttem, hogy mellőzzem a törvényt és elforduljak a látnokoktól; nem rombolni jöttem, hanem beteljesíteni, gyarapítani és megvilágosítani. Nem a törvényt megszegni jöttem, hanem inkább azért, hogy ezeket az új parancsolatokat a szívetek táblájára felírjam.

³ Olyan igazságosságot követetek tőletek, mely meghaladja azok igazságosságát, akik könyöradománnyal, imával és böjtöléssel törekednek az Atya kegyének elnyerésére. Ha be akartok lépni az országba, akkor olyan igazságossággal kell rendelkeznetek, mely szeretetben, irgalomban és igazságban áll fenn — azon őszinte vágyban, hogy megcselekedjétek a mennyei Atyám akaratát.”

⁴ Erre azt mondta Simon Péter: „Mester, ha van új parancsolatod, szeretnénk hallani azt. Mutasd meg nekünk az új utat.” Jézus így válaszolt Péternek: „Már hallottátok azt azoktól, akik a törvényt tanítják: ‚Ne ölj; aki öl, ítéltetés meg.‘ Én azonban a cselekedetnél mélyebbre tekintek, hogy feltárjam a szándékot. Kijelentem nektek, hogy mindenki, aki haragot tart a testvérel, az elítéltetés veszélyét vonja magára. A szívében gyűlöletet tápláló és az elméjében bosszút forraló személy a megítéltetés veszélyét vonja magára. Nektek a cselekedeteik szerint kell megítélnetek a társaitokat; a mennyei Atya a szándék szerint ítél.

⁵ Hallottátok a törvény tanítóit szólni, ‚Ne törj házasságot.‘ Én azonban azt mondom nektek, hogy minden férfi, aki szenvedéllyel, a megkívánás szándékával tekint egy asszonyra, a szívében már házasságtörést követett el. Az embereket csak a tetteik alapján ítélnétek meg, az én Atyám azonban beletekint a gyermekei szívébe és irgalommal mond ítéletet a szándékaik és valódi vágyaik szerint.”

⁶ Jézus folytatni akarta a többi parancsolat megvitatását, amikor Zebedeus Jakab félbe szakította, megkérdezvén: „Mester, mit tanítsunk az embereknek a válást illetően? Megengedjük-e a férfinak, hogy elváljon a feleségétől, amint Mózes előírta?” És amikor Jézus e kérdést meghallotta, ezt mondta: „Nem azért jöttem, hogy törvényt alkossak, hanem azért, hogy megvilágosodást hozzak. Nem azért jöttem, hogy újjászervezzem e világ országait, hanem azért, hogy megalapítsam a mennyországot. Nem Atyám akaratára, hogy engedve a kísértésnek megtanítsam nektek a kormányzás, a kereskedelem vagy a társas viselkedés szabályait, melyek ma még talán helyénvalók, egy másik korban már közel sem lesznek megfelelők a társadalom számára. Csak azért vagyok a földön, hogy megvigasztaljam az emberi elméket, felszabadítsam az emberek szellemeit és megmentssem az emberi lelkeket. De a válás kérdésében

azt mondom nektek, hogy bár Mózes pártfogolta e dolgokat, nem így volt ez Ádám és a Kert idejében.”

⁷ Miután az apostolok egy rövid ideig egymással beszélgettek, Jézus így folytatta: „Mindig fel kell ismernetek minden halandói viselkedés kétféle nézőpontját — az emberit és az istenit; a húsvér test útját és a szellem útját; az ideigvalók felmérését és az örökkévalósági nézőpontot.” És bár a tizenketek nem tudtak mindent felfogni abból, amit tanított, ezzel a tanítással sokat segített nekik.

⁸ És ez után Jézus azt mondta: „De a tanításomat azért fogjátok nehezen megérteni, mert szó szerint akarjátok értelmezni az üzenetemet; nehezen fogjátok fel a tanításom szellemét. Megint csak emlékeznetek kell arra, hogy ti az én hírnökeim vagytok; úgy kell élnetek az életeteket, ahogy szellemben én éltem az enyémet. Ti az én személyes képviselőim vagytok; de tévesen ne várjátok azt minden embertől, hogy minden részletben úgy éljenek, ahogy ti. Arra is emlékeznetek kell, hogy vannak nekem nem ebből a nyájból való bárányaim, és hogy irántuk is elkötelezett vagyok, hogy példát mutassak nekik abból, hogy megcselekszem az Isten akaratát mialatt a halandói természetű életet élem.”

⁹ Ekkor Nátániel kérdezett: „Mester, ne adjunk teret az igazságosságnak? Mózes törvénye azt mondja, ‚szemet szemért és fogat fogért.‘ Mit mondjunk?” És Jézus így válaszolt: „Jóval fizessetek a rosszért. Az én hírnökeimnek nem szabad az embereket vádolniuk, hanem mindenki irányában szelídnék kell lenniük. A szemet szemért ne legyen a törvényetek. Az emberek urainak sok ilyen törvénye van, de az országban nem ez a helyzet; mindig irgalomnak kell megszabnia az ítéleteiteket és szeretetnek a viselkedéseket. És ha ezek kemény szavak, akkor most még visszafordulhattok. Ha túl nehéznek tartjátok az apostolság követelményeit, akkor még visszatérhettek a tanítványi szint kevésbé szigorú útjához.”

¹⁰ Hallván e megdöbbentő szavakat, az apostolok egy időre félrevonultak, de rövidesen visszatértek, és Péter így szólt: „Mester, mi veled akarunk tartani; közülünk senki sem akar visszafordulni. Teljesen fel vagyunk készülve arra, hogy megfizessük az árát; ki fogjuk inni a poharat. Apostolok leszünk, nem pusztán tanítványok.”

¹¹ Ezeket hallva Jézus így szólt: „Legyetek hát készek vállalni a felelősségeiteket és követni engem. Titkon tegyétek a jótetteket; amikor adományt adtok, ne tudja a bal kezetek, mit tesz a jobb. És amikor imádkoztok, vonuljatok el magatokban és ne használjatok hiábavaló ismétléseket és értelmetlen mondatokat. Mindig emlékezzetek, hogy az Atya már akkor tudja mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek azt. És ne adjátok a fejeteket böjtölésre az emberek előtt komoly arccal. Lévnék, hogy a választott apostolaim vagytok, most az ország szolgálatáért tegyetek félre, ne a földön gyűjtsetek magatoknak kincseket, hanem a mennyben gyűjtsetek kincseket magatoknak önzetlen szolgálattal, mert ahol a kincseitek vannak, ott van a szívetek is.

¹² A test lámpása a szem; ezért ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz. Ha viszont a szemed önző, az egész tested sötétséggel telik meg. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mily nagy az a sötétség!”

¹³ És ekkor Tamás megkérdezte Jézustól, hogy „továbbra is kitartsanak-e amellet, hogy mindenük közös”. A Mester azt mondta: „Igen, testvéreim, azt szeretném, hogy úgy éljünk együtt, mint egy megértő család. Nagy munkával bízalak meg benneteket, és nyomatékosan kérem a közös szolgálatokat. Tudjátok, hogy azt mondják: 'Senki sem szolgálhat két úrnak.' Egyszerre nem imádhajátok őszintén az Istent és szolgálhatjátok teljes szívvel a mamont. Most, hogy fenntartás nélkül elszegődtetek az ország munkájára, ne aggódjatok az életekért; még kevésbé aggódjatok amiatt, hogy mit esztek vagy mit isztek; sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök. Megtanultátok már, hogy a szolgálatkész kezek és a komoly szívek nem maradnak éhen. És most, amikor arra készültök, hogy minden energiátokat az országért való munkálkodásba fektessétek, legyetek bizonyosak afelől, hogy az Atya nem fog megfélemlézni a szükségleteitekről. Először az Isten országát keressétek, és amikor bebocsátást nyertek oda, minden szükséges dolog megadatik nektek. Ezért hát ne aggódjatok indokolatlanul a holnap miatt. Elég a napnak a maga baja.”

¹⁴ Látva, hogy egész éjszaka fent akarnak maradni, hogy kérdéseket tegyenek fel, Jézus így szólt hozzájuk: „Testvéreim, cserépedények vagytok; az a legjobb számotokra, ha nyugovóra tértek, hogy felkészüljétek a holnapi munkára.” De nem jött álom a szemükre. Péter megkockáztatta, hogy megkéri a Mesterét, hogy „szeretnék egy kicsit beszélni veled négy szemközt. Nem azért, mintha titkaim lennének a társaim előtt, hanem azért, mert a lelkem fel van kavarva, és ha esetleg feddést kapnék a Mesteremtől, jobban elviselném azt egyedül, veled.” És Jézus azt mondta, „Jöjj velem, Péter” — és bevezette a házba. Amikor Péter sokkal jobb hangulatban és erősen felbátorodva jött vissza a Mesterétől, Jakab úgy döntött, hogy beszél Jézussal. És egészen a kora reggeli órákig a többi apostol így ment egyesével a Mesterhez, hogy beszéljen vele. Miután mindannyian személyesen is beszéltek vele, kivéve az ikreket, akik elaludtak, András bement Jézushoz és azt mondta: „Mester, az ikrek elaludtak a kertben a tűz mellett; felkeltsem őket, hogy megkérdezzem, ők is akarnak-e beszélni veled?” És Jézus mosolyogva azt mondta Andrásnak, „Jól teszik — ne háborgasd őket.” És ekkor már eltelőben volt az éjszaka; egy új nap fényével érkezett a hajnal.

7. A FELAVATÁST KÖVETŐ HÉT

¹ Néhány óras alvást követően, amikor a tizenkettek összegyűltek, hogy a kései reggelit Jézussal elfogyasszák, Jézus így szólt: „Most hozzá kell fognotok a munkához, hogy terjesszétek a jó híreket és oktassátok a hívőket. Készüljétek arra, hogy Jeruzsálemben mentek.” Jézus szavai után Tamás nekibátorodott és azt mondta: „Tudom, Mester, hogy mostanra már készen kellene állnunk a munka megkezdésére, de félek, hogy még nem vagyunk képesek

megfelelni e nagy elkötelezettségnek. Beleegyeznél-e abba, hogy néhány napig még a környéken maradjunk, mielőtt hozzáfogunk az ország munkájához?” És amikor Jézus látta, hogy minden apostolát ugyanez a félelem tölti el, azt mondta: „Legyen úgy, ahogy kéritek; itt maradunk a szombat leteltéig.”

² ¶ Hétről hétre komoly igazságkeresők kis csoportjai, valamint kíváncsi szemlélők jöttek Betszaidába, hogy találkozzanak Jézussal. A híre már elterjedt vidéken is; érdeklődő csoportok érkeztek olyan messziről is, mint Tirusz, Szidon, Damaszkusz, Cezárea és Jeruzsálem. Azelőtt Jézus üdvözölte ezeket az embereket és ő tanított nekik az országról, de a Mester most átadta e feladatot a tizenketeknek. András kiválasztott egy apostolt és hozzárendelt egy csoportnyi látogatót, és néha mind a tizenketten így dolgoztak.

³ Két napon át dolgoztak, nappal tanítva, késő éjszakáig pedig külön tanácskozásokat tartottak. A harmadik napon Jézus Zebedeussal és Szalóméval maradt, míg az apostolait elküldte „halászni, gondtalan kikapcsolódásra vagy esetleg a családjuk meglátogatására”. Csütörtökön visszatértek és három további napon át folyt a tanítás.

⁴ A felkészülés e hete alatt Jézus számos alkalommal elismételte az apostolai előtt a keresztelés utáni földi küldetésének két fő hajtóerejét:

⁵ 1. Kinyilatkoztatni az Atyát az embereknek.

⁶ 2. Rávezetni az embereket arra, hogy fíú-tudatossá váljanak — hogy hitben felismerjék, hogy ők a Fenséges gyermekei.

⁷ ¶ Az egy hétnyi változatos élmény nagyon is javára vált a tizenketeknek; némelyikük túlzottan is magabiztossá lett. Az utolsó tanácskozáson, a szombatot követő éjszakán Péter és Jakab odament Jézushoz azzal, hogy „Készen állunk — induljunk és hozzuk el az országot”. Mire Jézus így felelt, „Érjen fel a bölcsességetek a lelkesedésetekkel és a bátorságotok pótolja a tudatlanságotokat.”

⁸ Bár az apostolok nem sokat értettek meg a tanításából, azért sikerült felfogniuk, hogy mekkora jelentősége van annak, hogy ő oly megkapóan szép életet él velük.

8. CSÜTÖRTÖK DÉLUTÁN A TÓNÁL

¹ Jézus jól tudta, hogy az apostolai nem teljesen fogadták be a tanításait. Úgy döntött, hogy külön oktatásban részesíti Pétert, Jakabot és Jánost, abban a reményben, hogy képesek lesznek megvilágosítani a társaik nézeteit. Látta, hogy bár a szellemi ország eszméjének némely vonását a tizenkettek megértették, továbbra is rendületlenül kitanának amellet, hogy ezeket az új szellemi tanításokat közvetlenül azokra a régi és elsáncolt, szó szerint vett fogalmakra építsék, melyekben a mennyország nem más, mint Dávid királyszékének helyreállítása és Izraelnek, mint világi földi hatalomnak a helyreállítása. Ennek megfelelően csütörtök délután Jézus hajóval kiment a vízre Péterrel, Jakabbal és Jánossal, hogy megbeszélje velük az ország ügyeit. Ebből egy négyórás tanácskozás lett, rengeteg kérdéssel és válasszal, és az a legelőnyösebb, ha e feljegyzésben e nagy

jelentőségű délután azon összefoglalását adjuk közre újjáalakítva, mely összefoglalást Simon Péter adott Andrásnak a következő nap reggelén:

² 1. *Az Atya akaratának megcselekedése.* Jézus azon tanítása, hogy bízzanak a mennyei Atya gondoskodásában, nem vak és tétlen végzethit. E délutánon megerősítőleg idézett egy régi héber mondást: „Aki nem dolgozik, ne is egyék.” E tanításaihoz elégséges magyarázatul a saját tapasztalására mutatott rá. Az Atyában való bizodalomról szóló tantételeit nem szabad a legújabb idők vagy más kor társadalmi vagy gazdasági körülményei szerint megítélni. A tanításában az Istenhez közeli élet eszményi elvei jelennek meg minden korszakban és minden világon.

³ Jézus világossá tette a hármak előtt, hogy mi a különbség az apostoli és a tanítványi besorolás követelményei között. És még ezzel sem tiltotta a tizenketteknek, hogy elővigyázatosak és előrelátók legyenek. Ami ellen szólt, az nem az előrelátás volt, hanem az aggodás, a nyugtalankodás. Azt tanította, hogy tevékenyen és éberem vessek alá magukat az Isten akaratának. A mértékletességgel és a takarékossgal kapcsolatos számos kérdésükre válaszolva egyszerűen csak felhívta a figyelmet az ő ács, hajókészítő és halász életére, és arra, hogy milyen gondosan szervezte meg a tizenketteket. Megpróbálta világossá tenni, hogy a világra nem ellenségként kell tekinteni; hogy az életkörülmények az Isten gyermekeivel együtt munkáló isteni elrendezést képeznek.

⁴ Jézusnak nagy nehézséget okozott, hogy megértesse velük az ellent nem állással kapcsolatos személyes gyakorlatát. Teljesen elutasította, hogy megvédje magát, és az apostolok számára úgy tűnt, hogy örömmel venné, ha ők is követnék e gyakorlatot. Azt tanította nekik, hogy ne álljanak ellent a rossznak, ne harcoljanak az igazságtalansággal vagy a sérelemmel, de a rosszcselkedetekkel szemben nem a közönyös türelmet tanította. És ezen a délutánon világossá tette, hogy helyesli a gonosztevők és bűnözők közösség általi megbüntetését, és hogy a polgári kormányzatnak néha erőt kell alkalmaznia a társadalmi rend fenntartása és az igazságszolgáltatás érdekében.

⁵ Folyton arra intette a tanítványait, hogy tartózkodjanak a *megtorlás* rossz gyakorlatától; nem engedélyezte a bosszút, az elégtétel gondolatát. Helytelenítette a haragtartást. Nem engedélyezte a szemet szemért és fogat fogért elvet. Ellenezte a magánjellegű és személyes elégtétel egész felfogását, e dolgokat egyfelől a polgári kormányzatnak, másfelől az Isten ítéletének tartva fenn. Világossá tette a hármak számára, hogy a tanításai az *egyénnre* vonatkoznak, nem az államra. Az ezekkel kapcsolatos tanításait addig az időpontig úgy foglalta össze, mint:

⁶ Szeressétek az ellenségeiteket — emlékezzetek az emberi testvériség erkölcsi követelményeire.

⁷ A rossz eredménytelensége: A rosszat nem lehet bosszúval helyrehozni. Ne kövessétek el azt a hibát, hogy a saját fegyvereivel harcoltok a rosszal.

⁸ Legyen hitetek — az isteni igazságosság és az örökkévaló jószág végső győzelmébe vetett bizalmatok.

⁹ ¶ 2. *Politikai hozzáállás.* Figyelmeztette az apostolait, hogy legyenek körültekintők a zsidó nép és a római kormányzat közötti, akkoriban feszült viszonyra vonatkozó megjegyzéseikkel; eltiltotta őket attól, hogy bármiképpen belekeveredjenek ezekbe a problémákba. Mindig ügyelt arra, hogy elkerülje az ellenségei által állított politikai kelepcéket, mindegyre azt feelve, „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az Istené”. Nem volt hajlandó belemenni abba, hogy a figyelmét eltereljék ama földi küldetéséről, hogy az üdvözülés új útját teremtsen meg; nem engedte meg magának, hogy bármi mással is törődjön. A személyes életében mindig kellőképpen követte a polgári törvényeket és szabályokat; minden nyilvános tanításában figyelmen kívül hagyta a polgári, a társadalmi és a gazdasági területeket. Azt mondta a három apostolnak, hogy őt csakis az ember belső és személyes szellemi életének alapelvei érdeklik.

¹⁰ Jézus ezért nem volt politikai újjászervező. Nem azért jött, hogy újjászervezze a világot; még ha meg is tette volna, az akkor is csak arra a korra és arra a nemzedékre lett volna érvényes. Mindazonáltal megmutatta az embernek a jobb életutat, és egyetlen nemzedék sem mentesül annak feladata alól, hogy meghatározza, hogy mi a legjobb módja annak, hogy Jézus életét a saját problémáihoz alakítsa. De soha ne esetek abba a hibába, hogy Jézus tanításait valamely politikai vagy gazdasági elmélettel, valamilyen társadalmi vagy ipari rendszerrel azonosítjátok.

¹¹ ¶ 3. *Társadalmi beállítottság.* A zsidó rabbik már régóta vitatkoztak a kérdéssel: Ki az én szomszédom? Jézus a tevékeny és önkéntelen jószág gondolatával állt elő, az embertársak iránti olyan igaz szeretettel, mely a szomszédság fogalmát kiterjesztette az egész világra, s ezáltal minden ember egymás szomszédja lett. De mindezzel Jézus csak az egyén irányában tanúsított érdeklődést, nem a tömegek iránt. Jézus nem volt társadalomtudós, viszont annak érdekében munkálkodott, hogy az önző elszigeteltség minden formáját lebontsa. Tiszta rokonszenvet, kegyelmet tanított. A nebadoni Mihály irgalom uralta Fiú; a kegyelem az ő igaz természete.

¹² A Mester nem mondta, hogy az emberek soha ne szórakoztathatnák a barátaitak lakománál, de azt igenis mondta a követőinek, hogy adjanak lakomát a szegényeknek és szerencsétleneknek. Jézus erős igazságérzővel rendelkezett, de azt mindig irgalom enyhítette. Nem tanította az apostolainak, hogy hagyják, hogy a társadalom potyalesői vagy hivatásos kéregetők akaszkodjanak a nyakukba. A legközelebb akkor került társadalomtani kijelentésekhez, amikor azt mondta, „Ne ítélkezzetek, hogy fölöttek se ítélkezzenek.”

¹³ Világossá tette, hogy a válogatás nélküli kedvesség sok társadalmi rosszért okolható. A következő napon Jézus hátrázottan arra utasította Júdást, hogy az apostoli javakból ne adjon adományt, hacsaknem az ő vagy két apostol közös kérésére. Mindeme dolgokban Jézus szokás szerint azt mondta, „Legyetek okosak, mint a kígyók, de ártalmatlanok, mint a galambok.” Láthatólag az volt a szándéka,

hogy minden társadalmi helyzettel kapcsolatban türelmet, elfogulatlanságot és megbocsátást tanítson.

¹⁴ ¶ A család állt Jézus életfelfogásának középpontjában — itt is és ezután is. Az Istenről szóló tanításait a családra alapozta, s közben arra törekedett, hogy helyesbítse a zsidók azon hajlamát, hogy túlságosan tisztelik az elődeiket. Úgy állította be a családi életet, mint a legfelsőbb rendű emberi kötelességet, de világossá tette, hogy a családi viszonyoknak nem szabad keveredniük a vallási kötelezettségekkel. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy a család átmeneti intézmény; hogy az nem éli túl a halált. Jézus nem habozott feladni a családját, amikor a család szembe került az Atya akaratával. Az emberek — az Isten fiai — közötti új és nagyobb testvériséget tanította. Jézus korában a válási szokások lazák voltak Palesztinában és szerete a római birodalomban. Többször is elutasította, hogy a házasságról és a válásról törvényeket alkosson, de Jézus első követői közül sokaknak erős meggyőződése volt a válásról és nem haboztak e nézeteket neki tulajdonítani. Az Újszövetség minden írója, János Márkot kivéve, a válás kapcsán e szigorúbb és haladóbb nézetekhez tartotta magát.

¹⁵ ¶ 4. *Gazdasági magatartás.* Jézus úgy dolgozott, élt és cselekedett a világban, ahogy a világgal találkozott. Nem gazdasági megújító volt, bár gyakran felhívta a figyelmet a javak egyenlőtlen elosztásának igazságtalan voltára. Azonban nem tett javaslatokat a bajok orvoslására. Világossá tette a hármak előtt, hogy bár az apostoloknak nem lehet vagyona, azért ő még nem a javak és a vagyon ellen beszél, hanem pusztán annak egyenlőtlen és tisztességtelen elosztása ellen. Elismerte a társadalmi igazságosság igényét és a tisztesség iránti igényt az ipar területén, de nem javasolt szabályokat azok elérésére.

¹⁶ A követőinek sohasem tanította, hogy kerüljék a földi javak birtoklását, hanem csak a tizenkét apostolának. Lukács, az orvos mélyen hitt a társadalmi egyenlőségben, és sokat tett annak érdekében, hogy Jézus mondásait összhangba hozza a maga személyes elképzeléseivel. Jézus személyesen sohasem utasította a követőit, hogy közösségi életmódot fogadjanak el; ezekben a dolgokban semmiféle nyilatkozatot nem tett.

¹⁷ Jézus gyakorta intette a hallgatóságát a mohóság ellen, kijelentve, hogy „egy ember boldogsága nem az általa birtokolt anyagi javak bőségében áll”. Állandóan megismételte, hogy „Mit nyer az ember, ha megnyeri az egész világot és elveszíti a lelkét?” Nem intézett közvetlen támadást a tulajdonbirtoklás ellen, de kitartott annak örökkévalón alapvető fontosságú volta mellett, hogy a szellemi értékek az elsők. A későbbi tanításaiban megpróbált helyesbíteni sok téves urantiai életszemléletet azáltal, hogy elmondott számos példabeszédet, melyeket a nyilvános segítségzése során adott elő. Jézusnak sohasem állt szándékában gazdasági elméletek megfogalmazása; jól tudta, hogy minden egyes korszaknak ki kell alakítania a fennálló bajok orvoslásának módszereit. És ha Jézus ma a földön lenne, életét hűsvér testben élné, akkor a férfiak és nők többsége számára nagy csalódást okozna azon egyszerű oknál fogva, hogy

nem venne részt a mai politikai, társadalmi vagy gazdasági vitákban. Meglehetősen közömbös maradna, miközben arra tanítana benneteket, hogy miként tökéletesítsétek a belső szellemi életeteket annak érdekében, hogy sokoldalúan felkészültté válva a tisztán emberi problémák megoldásához hozzáértőbben fogjatok hozzá.

¹⁸ ¶ Jézus minden embert Istenhez hasonlónak akar tenni, hogy aztán ott álljon, rokonszenvvel figyelve, amint az Isten eme fiai megoldják a maguk politikai, társadalmi és gazdasági problémáit. Nem a vagyon ellen emelt kifogást, hanem az ellen, amit az a vagyon megszállottainak többségével tesz. Ezen a csütörtöki délutánon mondta először Jézus a társainak, hogy „nagyobb boldogság adni, mint kapni”.

¹⁹ ¶ 5. *Személyes vallás.* Nektek, miként az apostoloknak, jobban meg kell értenetek Jézus tanításait az élete révén. Tökéletessé tett életet élt az Urantián, és az ő egyedi tanításai csak akkor érthetőek meg, ha azt az életet annak közvetlen környezetében szemlélik. Az élete az, és nem a tizenketteknek átadott tanításai vagy a sokaságnak tartott beszédei, mely a leginkább segíthet az Atya isteni jellemének és szeretetteljes személyiségének a kinyilatkoztatásában.

²⁰ Jézus nem támadta a héber látnokok vagy a görög erkölcs tanításait. A Mester felismerte azt a sok jó dolgot, melyet e nagy tanítók képviseltek, de ő azért jött le a földre, hogy valami *továbbit* tanítson, azt, hogy „az ember önként igazítsa hozzá az akarát az Isten akaratahoz”. Jézus egyszerűen nem akart *vallásos embert* létrehozni, olyan halandót, aki kizárólag vallásos érzelmek megszállottja és akit csak szellemi készítmények hajtanak. Ha csak egyetlen pillantást vethettetek volna rá, akkor megértettétek volna, hogy Jézus e világ dolgai komoly mértékű megtapasztalásának igazi embere volt. Jézus tanításait e téren erősen elferdítették és nagyon félreértelmezték végig a keresztény kor évszázadai alatt; voltak torz fogalmaitok a Mester szelidségét és alázatát illetően is. Úgy tűnik, hogy az életcélja a *nagyfokú önbecsülés* elérése volt. Csak azt javasolta az embernek, hogy azért alázkodjon meg, hogy igazán felemeltessen; az igaz célja az Istennel szembeni igaz alázat volt. Nagyra értékelte az őszinteséget — a tiszta szívet. A hűség volt a legfőbb erény a jellemmegítélésében, míg a *bátorság* állt a tanításai középpontjában. Jelmondata az volt, hogy „ne félj”, és a türelmes kitartás volt a jellemzőségről alkotott eszményképe. Jézus tanításai a derekasság, bátorság és hősiesség vallását alkotják. És éppen ezért választott személyes képviselőjének tizenkét hétköznapi embert, akiknek a többsége kemény, életerős és férfias halász volt.

²¹ Jézusnak kevés mondanivalója volt a korának társadalmi bűneiről; ritkán tett utalást erkölcsi vétségekre. Ő az igaz erény igennel felfogású tanítója volt. Szándékosan kerülte a nemleges felfogású tanítási módszert; nem volt hajlandó hírverést csinálni a rossznak. Még csak erkölcsi megújító sem volt. Jól tudta, és ezt tanította az apostolainak is, hogy az emberiség érzéki vágyai nem nyomhatók

el sem vallásos dorgálással, sem törvényi tiltással. Az általa mondott kevés elítélés főként a büszkeség, a kegyetlenség, az elnyomás és a képmutatás ellen irányult.

²² Jézus nem kifogásolta hevesen még a farizeusokat sem, nem úgy, mint János. Jézus ismert sok, szívből őszinte írástudót és farizeust; megértette az ő rabszolgasorba taszító elkötelezettségüket a vallási hagyományok iránt. Jézus különösen fontosnak tartotta, hogy „előbb jónak kell a fának lennie”. Nagy hatással volt a hármakra az, hogy ő az egész életet értékelte, nem csak néhány sajátos erényt.

²³ ¶ János az e napi tanításból egyedül azt szűrte le, hogy Jézus vallásának lényegét olyan könyörületesség jellem megismerése alkotja, melyhez a mennyei Atya akaratának megcselekedése érdekében megmozduló személyiség társul.

²⁴ Péter azt a gondolatot ragadta meg, hogy a hirdetendő evangélium valóban újrakezdést jelent az egész emberi fajnak. E benyomását elmondta később Pálnak, aki ebből kialakította a Krisztus mint „a második Ádám” tantételét.

²⁵ Jakab azt a felkavaró igazságot fogta fel, hogy Jézus azt akarja a földi gyermekeitől, hogy úgy éljenek, mintha máris a megteremtett mennyország polgárai lennének.

²⁶ ¶ Jézus tudta, hogy az emberek különbözők, és így is tanította az apostolait. Folyamatosan arra intette őket, hogy tartózkodjanak attól, hogy megpróbálják a tanítványokat és híveket valamilyen előre meghatározott formára gyúrtani. Arra törekedett, hogy megengedje minden egyes léleknek azt, hogy a maga módján fejlődjön Isten előtt egy tökéletesedő és páratlan egyedé. Péter sok kérdése közül az egyiknek a megválaszolásakor a Mester azt mondta: „Fel akarom szabadítani az embereket annak érdekében, hogy kisgyermekként újra nekifoghassanak az új és jobb életnek.” Jézus mindig ragaszkodott ahhoz, hogy az igaz jóságnak öntudatlannak kell lennie, a könyörületesség megnyilvánulásakor ne tudja a bal kéz, hogy mit tesz a jobb.

²⁷ A három apostol megdöbben ezen a délutánon, amikor felfogták, hogy a Mesterük vallása nem írja elő a szellemi önvizsgálatot. Jézus kora előtt és után minden vallás, még a kereszténység is, gondosan előírta a lelkiismeretes önvizsgálatot. De nem ez volt a helyzet a názáreti Jézus vallásával. Jézus életfelfogása nélkülözi a vallásos önmegfigyelést. Az ács fia sohasem tanított jellem-*építést*; ő a jellem *gyarapítását* tanította, kijelentve, hogy a mennyország olyan, mint a mustármag. De Jézus semmi olyat nem mondott, mely tiltotta volna az önvizsgálatot az önmagunkkal való túlságos foglalkozás megakadályozására.

²⁸ Az országba való belépés jogát a hit határozza meg, a személyes meggyőződés. Az országbeli fokozatos felemelkedésben való megmaradás ára az értékes gyöngyével egyezik meg, melynek megszerzése érdekében az ember eladja mindenét, amije csak van.

²⁹ Jézus tanítása vallás mindenki számára, nem csak a gyengéknek és a rabszolgáknak. A vallása (a korában) sohasem szilárdult hitvallássokká és istentani törvényekké;

egyetlen sor írást sem hagyott maga után. Az élete és tanításai úgy maradtak a világegyetemre, mint olyan ösztönző és eszményelvű örökség, mely alkalmas minden korszak szellemi vezetésére és erkölcsi képzésére minden világon. És Jézus tanítása még ma is elkülönül minden vallástól, mint olyantól, jóllehet az az élő remény mindegyikben.

³⁰ Jézus nem azt tanította az apostolainak, hogy a vallás az ember egyetlen földi foglalatossága; az az Isten szolgálatának zsidó felfogása volt. De ahhoz ragaszkodott, hogy a tizenkettek egyetlen dolga a vallás. Jézus semmit sem tanított annak érdekében, hogy elriassa a híveit az igaz műveltséggel való foglalatosságtól; ő csak kisebbítette a vallások által gúzsba kötött, jeruzsálemi vallási tanodák hírnevét. Nagyvonalú, jószívű, tanult és türelmes volt. Öntudatos jámborság nem kapott helyet az igaz életről alkotott felfogásában.

³¹ A Mester nem javasolt megoldásokat a korának vagy bármely későbbi kornak a nem vallási jellegű problémáira. Jézus az örök valóságokra való szellemi rálátást akarta kifejleszteni, valamint az igaz és önkéntelenséget mutató életre irányuló kezdeményezést szerette volna bátorítani; ő maga kizárólag az emberi faj mélyről fakadó és állandó szellemi szükségleteivel foglalkozott. Az Istennel egyenrangú jóságot nyilatkoztatott ki. Kiemelte a szeretetet — az igazságot, szépséget és jóságot — mint az isteni eszményképet és az örök valóságot.

³² A Mester azért jött, hogy egy új szellemet, egy új akaratot teremtsen az emberben — hogy új képességet adjon az igazság megismerésére, az irgalom megtapasztalására és a jóság választására — azt az akaratot, hogy az ember összhangban akarjon lenni az Isten akaratával, melyhez társul az az örök vágy, hogy tökéletessé váljon, éppen olyan tökéletessé, mint a mennyei Atya.

9. A FELSZENTELÉS NAPJA

¹ A következő szombati napot Jézus az apostolainak szentelte, visszatértek a hegyekbe, ahol korábban felavatta őket; és ott, miután egy hosszú és csodálatosan megkapó személyes üzenetet intézett hozzájuk bátorításul, hozzáfogott a tizenkettek felszentelésének ünnepélyes szertartásához. E szombati délutánon Jézus maga köré gyűjtötte apostolait a hegyoldalon és a mennyei Atyja kezébe adta őket annak érdekében, hogy felkészüljenek arra a napra, amikor magukra kell hagynia őket a világban. Ez alkalommal nem került sor új tanításra, csak beszélgetésre és bensőséges közösség megélésére.

² Jézus áttekintette a felavatási beszéd számos elemét, melyet ugyanezen a helyen tartott, és azután egyesével magához hívta őket, megbízta őket azzal, hogy a képviselőiként menjenek ki a világba. A Mester felszentelési megbízása ez volt: „Menjetek el az egész világba és terjesszétek az országról szóló jó híreket. Szabadítsátok fel a szellemi rabokat, vigasztaljátok meg az elnyomottakat és segédkeztek a bánkódóknak. Önként kaptatok, önként adjatok.”

³ Jézus azt tanácsolta nekik, hogy se pénzt, se külön öltözetet ne fogadjanak el, azt mondta, „A munkás megérdemli a maga bérét.” És végül azt mondta: „Nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé; legyetek tehát bölcssek, mint a kígyók és ártalmatlanok, mint a galambok. De legyetek óvatosak, mert ellenségeitek a törvényszékeik elé állítanak, zsinagógaikban pedig megfenyítenek benneteket. Helytartók és uralkodók elé hurcolnak, mert hisztek ebben az örömhírben, és épp a ti bizonyágtételek tanúskodik majd mellettem az ő számukra. Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjétek, hogy mit mondjatok, mert az Atyám szelleme bennetek lakozik és ilyenkor rajtatok keresztül szól majd. Némelyiketeket megölik majd, és mielőtt megteremtitek az országot a földön, sok nép fog utálni benneteket ezen örömhír miatt; de ne féljétek; veletek leszek, és a szellemem előttetek fog járni az egész világon. És az Atyám jelenléte ott lesz veletek, amikor először a zsidókhoz, majd pedig a nem-zsidókhoz elmentek.”

⁴ ¶ És miután lejöttek a hegyről, visszatértek a Zebedeus-féle házbeli lakásukba.

10. A FELSZENTELEST KÖVETŐ ESTE

¹ Azon az estén, amikor a házban folyt a tanítás, lévén, hogy elkezdett esni, Jézus hosszasan beszélt nekik, azt próbálta megmutatni a tizenketteknek, hogy milyenek kell *lenniük*, nem azt, hogy mit kell *tenniük*. Ők csak olyan vallást ismertek, mely bizonyos dolgok *megtétele*t írta elő az igazságosság — az üdvözülés — elérésének eszközéül. Jézus azonban újra elmondta, „Az országban igazságosnak kell *lennetek* annak érdekében, hogy elvégezzétek a munkát.” Sokszor elismételte, „*Legyetek* ezért tökéletesek, miként Atyátok a mennyben is az.” A Mester mindvégig azt magyarázta az összezavarodott apostolainak, hogy az üdvözülés, melynek a világra való elhozatala érdekében ő eljött, csak *hit*, egyszerű és őszinte hit révén érhető el. Jézus azt mondta: „János bűnbánati keresztelest hirdetett, a régi életmód iránti sajnálatot. Nektek az Istennel való közösség keresztségét kell hirdetnetek. Hirdessetek bűnbánatot azoknak, akiknek ilyen tanításra van szükségük, de azok előtt, akik már őszintén keresik a belépést az országba, tárjátok szélesre a kapukat és hívjátok őket az Isten fiainak örömteli közösségébe való belépésre.” De nehéz feladat volt meggyőzni e galileai halászokat, hogy az országban az, hogy igazságosak *legyenek* hit révén, előrébb való, mint az, hogy igazságosat *tegyenek* a földi halandók napi életében.

² ¶ A tizenkettek tanítására irányuló munka egy másik nagy nehézsége abban állt, hogy a tizenkettek hajlamosak voltak a vallási igazságról meglehetősen eszményalapú és szellemi elveket vallani és azokat gyakorlati viselkedési szabályokká átalakítani. Jézus meg akarta mutatni nekik a lelki beállítottság szép szellemét, ők azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy e tanításokat személyes viselkedési szabályokká alakítsák. Sokszor, amikor meggyőződtek arról, hogy

jól emlékeznek arra, amit a Mester mondott, csaknem bizonyosan elfelejtették, hogy mit *nem* mondott. Lassacskán azért befogadták a tanítását, mert Jézus *volt* mindaz, amit tanított. Amit nem tudtak felfogni a szóbeli tanításából, azt fokozatosan megszerezték a vele való élet révén.

³ Az apostolok számára nem volt nyilvánvaló, hogy a Mester olyan szellemi ösztönzést jelentő élet megélésén dolgozik, mely minden kor minden személyének szól, a kiterjedt világegyetem minden világán. Függetlenül attól, hogy Jézus időről időre mit mondott nekik, az apostolok nem értették meg azt a szándékot, hogy Jézus *ezen* a világon, de a hatalmas teremtésszössességének minden világa *érdekében* dolgozik. Jézus nem azért élte a földi életét az Urantián, hogy személyes példát állítson a halandói életről e világ férfijai és női elé, hanem inkább azért, hogy megteremtsen *egy magas szellemi és ösztönző eszményképet* minden halandó lény számára minden világon.

⁴ ¶ Ugyanezen az estén Tamás megkérdezte Jézustól: „Mester, azt mondom, hogy kisgyermekké kell válnunk, mielőtt bebocsátást nyerhetünk az Atya országába, és mégis arra figyelmeztettél minket, hogy ne hagyjuk megtéveszteni magunkat a hamis látnokoktól és ne essünk annak bűnébe, hogy gyöngyöket szórunk disznók elé. Most aztán igazán tanácstalan vagyok. Nem értem a tanításodat.” Jézus így felelt Tamásnak: „Meddig kell még elnéző lennem veletek! Mindegyre ragaszkodtok ahhoz, hogy szó szerint vegyetek mindent, amit tanítok. Amikor arra kértelek, hogy legyetek olyanok, mint a kisgyermek, ami az országba való belépés ára, akkor nem a könnyen megtéveszthetőségre utaltam, nem a hitre való pusztá hajlandóságra, nem arra, hogy ne habozzatok megbízni a megnyerő idegekben. Azt akartam, hogy megértsétek, hogy a szemléltetés a gyermek-apa viszonyra irányul. Ti vagytok a gyermekek, és a *ti* Atyátok országába szeretnétek belépni. Minden egészséges gyermek és apja között megvan az a természetes ragaszkodás, mely megértő és szeretetteljes viszonyt biztosít, és amely mindörökké eleve kizár mindenféle alku-dozó magatartást az Atya szeretete és irgalma vonatkozásában. És az általatok terjesztendő örömhírnek éppen ezen és örökkévaló gyermek-anya viszonynak a hitbeli felismeréséből kinövő üdvözüléshez van köze.”

⁵ ¶ Jézus tanításának jellegzetessége az életfelfogásának *erkölcsisége* volt, mely az egyénnek az Istenhez fűződő személyes viszonyából ered — éppen e gyermek-anya viszonyból. Jézus az *egyént* emelte ki, nem az ember fajtaját vagy nemzetét. Az estebédnél Jézus Mátéval beszélgetett, amely során elmagyarázta, hogy bármely cselekedet erkölcsiségét az egyén szándéka határozza meg. Jézus erkölcsisége mindig igenlő jellegű volt. Az arany szabály, ahogy azt Jézus újfelfogalmazta, tevékeny társas kapcsolatot igényel; a régebbi nemleges jellegű szabályt elszigeteltségben lehet követni. Jézus az erkölcsiségről lefejtett minden szabályt és szertartást, és azt a szellemi gondolkodás és a valóban igaz élet méltóságát teljes szintjeire emelte.

⁶ Jézus ezen új vallása nem volt mentes annak gyakorlati következményeitől, de bármilyen gyakorlati politikai, tár-

sadalmi vagy gazdasági érték található is a tanításában, az a lélek benső tapasztalásának természetes munkálása, amint az a szellem gyümölcseit hozza az igaz személyes vallási tapasztalás önkéntelen napi segédkezésében.

⁷ Miután Jézus és Máté befejezte a beszélgetést, Zélóta Simon kérdezett tőle, „De Mester, vajon *minden* ember az Isten fia?” És Jézus így válaszolt: „Igen, Simon, minden ember az Isten fia, és ezt a jó hírt fogjátok hirdetni.” De az apostolok nem tudtak egy ilyen tantételt megérteni; ez új, furcsa és meglepő bejelentés volt. És mivel Jézus azt akarta, hogy belevésse ezt az igazságot az emlékezetükbe, ezért arra tanította a követőit, hogy minden emberrel bánjanak úgy, mint a testvérükkel.

⁸ András egyik kérdésére válaszolva a Mester világossá tette, hogy a tanításának erkölcsisége elválaszthatatlan az

életének vallásától. Nem az ember *természetéből* fakadó erkölcsiséget tanította, hanem az embernek az Istenhez fűződő *viszonyából* fakadót.

⁹ ¶ János megkérdezte Jézust, „Mester, mi a mennyország?” És Jézus így válaszolt: „A mennyország e három alapvető dologban áll fenn: először, az Isten főhatalma tényének elismerése; másodsor, hit az Istennél való fiúi elismerés igazságában; és harmadszor, hit abban, hogy az Isten akaratának megcselekedésére irányuló legfelsőbb emberi vágy eredményes — ama vágy, hogy az ember olyan legyen, mint az Isten. És ez az örömhír üzenete: hogy hit által minden halandó rendelkezhet az üdvözülés ezen alapvető dolgaival.”

¹⁰ ¶ És ezzel a várakozás hete véget ért, és arra készültek, hogy másnap elinduljanak Jeruzsálembe.